

NOTĂ

IO nu reprezintă forma arhaică a pronumeului personal – persoana I singular *eu*, ci pe aceea de absolvent al Academiei Spirituale din Carpați, fiind echivalent cu aceea de Academician Prof. Dr. în științele și practica spirituale.

IO este moștenirea cuvântului I.O., folosit de marile personalități spirituale din trecut; înseamnă un înalt grad de inițiere. Această titulatură a fost purtată de mulți dintre regii dacii și protodaci și de către mulți voievozi ai Principatelor române.

Titlul I.O. se obținea de către absolvenții școlii lui Zalmoxe, după ani mulți de pregătire și inițieri și numai de către aceia care devineau conducători sau mari preoți.

Conform *Curs de Inforenergetică Grad IV*,
C.L.C. Claudian Dumitriu

IO, Ovidiu Dragoș Argeșanu

De mâna, pe Camino

Nimic nu este ceea ce pare

Editura Eagle
2019

CUPRINS:

PREFAȚĂ	5
PLECAREA	7
ZIUA I	13
ZIUA A II-A	29
ZIUA A III-A	57
ZIUA A IV-A	81
ZIUA A V-A	99
ZIUA A VI-A.	121
ZIUA A VII-A	133
ZIUA A VIII-A	141
ZIUA A IX-A	151
ZIUA A X-A	169
ZIUA A XI-A	183
ZIUA A XII-A	199
ZIUA A XIII-A	205
ZIUA A XIV-A	209
ZIUA A XV-A	215
ZIUA A XVI-A	221
ZIUA A XVII-A	225

ZIUA A XVIII-A	241
ZIUA A XIX-A	247
ZIUA A XX-A	253
ZIUA A XXI-A	257
ZIUA A XXII-A	261
ZIUA A XXIII-A	265
ZIUA A XXIV-A	269
ZIUA A XXV-A	281
ZIUA A XXVI-A	285
ZIUA A XXVII-A	287
ZIUA A XXVIII-A	291
ZIUA A XXIX-A	303
ZIUA A XXX-A	307
FINISTERRE	315
MADRID	317
SPRE BUCUREȘTI	323
EPILOG	329

*„...primesc cu drag
tot ceea ce vine către mine”*

Era o zi obișnuită de cabinet. „Băieții” mei, bărbați cu familii și copii, care încerca să facă terapie, se descurcau deja singuri. Io faceam măsurătorile, dar de terapie și curățări se ocupau mai mult ei. Există un moment al profesiei de terapeut când îți dai seama că le-ai văzut cam pe toate. Rare se mai întâmplă ceva nou, rar mai apare câte un caz special, care să-ți incite spiritul. Totul se transformă în rutină. Îi priveam pe băieți, care-și făcuseră treaba și terminaseră terapia pe pacient. Este greu să explici oamenilor că pot face și alții ce poți face tu, poate chiar mai bine decât tine, și asta pentru că totul este interesant la început. Clienții vor doar la mine datorită numelui pe care mi l-am construit în domeniu și cazurilor rezolvate în trecut.

Mă gândeam că trebuie să fac ceva. Era stresul de vină? Plictisul? Că eram „ars”, „burned out”, cum se zice în termenii terapeuților, asta-mi era clar. Realizasem, cu câteva zile în urmă, pe când vorbeam cu o prietenă psiholog, căreia mă mai confesez și care-mi îngăduise să o folosesc pe post de oglindă, că mă pierdusem fără să-mi dau seama. „Și unde ești tu în ecuația asta?”, mă întrebase. Chiar, unde eram *io*? Aveam cursuri, seminarii, pensii de plătit copiilor, salarii, nevoile altora; elevi, cursanți, pacienți, firme, dări la stat, un contract de publicitate pentru curse de mașini... Bun, asta cel puțin îmi bucura sufletul.

Am primit o poză pe Facebook cu un puști cu traista-n băț, chitit să-și ia lumea-n cap. Așa mă simțeam și *io*... Îmi venea să-mi iau zborul. În plus, fata de care-mi plăcea pleca și ea pe Camino.

Ce-aveau, frate, toți cu Camino ăsta? C. își dorea să plece de doi ani, dar tot amâna, considerând că nu venise încă momentul. În schimb, în tot acest timp a strâns echipamentul, s-a informat, a luat legătura cu cei care făcuseră Camino și și-a făcut un plan. Și peste 10 zile avea să plece. O îngrijora mai mult pe ea despărțirea asta temporară dintre noi, din cauza renumelui care mă precedea. Îmi adusese din cărțile scrise despre Camino, ca să înțeleg ceva din asta, dar nu le citisem. Nu simțeam.

Plecăt departe cu sufletul de tot ce se întâmpla în cabinet, am deschis netul. Am băgat pe Google: *Camino francez* și-am așteptat... Am deschis imaginile. Mi s-a afișat pe ecran harta traseului și în acel moment am simțit. Mi s-a deschis inima! Așa păteam doar atunci când mă duceam și-mi luam mașina. Mașina mea. În momentul în care mă urcam la volan, mi se deschidea sufletul și simțeam clar că era a mea... de la Dumnezeu. „Ciudat!”, m-am gândit. Am pus mâna pe telefon și-am sunat la editură. Mi-a răspuns Luci.

– Te rog să-mi contramandezi toate consultațiile pentru o luna de zile!

– Cum? a întrebat el mirat.

– Simplu, nu se mai țin nici cursuri, nici seminarele, nici consultațiile timp de 30 de zile, începând cu data de luni, 9 iulie. Și ia-mi, te rog, bilet de avion pentru sămbăta viitoare!

I-am închis. După cinci minute, pe WhatsApp îmi vine următorul mesaj: „Îți iau bilet, dar nu mi-ai spus unde și pe ce dată!

Paradoxal, dar nici nu știam unde trebuia să ajung. Nu reținusem decât că avionul avea escală în Bruxelles... O voi întreba pe C.. Dar cum? Îmi spusese clar că vrea să meargă singură pe Camino. Îl refuzase pe toți care-i propuseseră să meargă cu ea... Vedea această călătorie ca pe o perioadă de introspecție, în care să fie singură cu Dumnezeu.

De mâină, pe Camino

Nu înțelegeam asta. Știam că puteam comunica cu El în orice moment. Ce nevoie aveam să merg sute de kilometri pe jos, ca să vorbesc cu El? I-am scris pe WhatsApp:

„Auzi? Tu ți-ai luat deja bilet de avion?”

Am așteptat cu nerăbdare răspunsul:

„Da, l-am luat mai demult. A fost mai ieftin!”

„Prin Bruxelles?”

„Da, Bruxelles-Biarritz!”

„A, ok! i-am răspuns evaziv. Mă gândeam dacă ai totul pus la punct...”

„O, da! mi-a scris... Te las, am o declarație de luat... Te pup!”

„Sâmbătă dimineața, spre Biarritz, prin Bruxelles!”, i-am scris lui Luci pe WhatsApp.

Răspunsul n-a întârziat: „Este unul la 6.45. Singurul...”

„Ok, Ia-mi-l, te rog!”

Băieții mei de la cabinet mă priveau uimiți. În câteva minute schimbăsem tot ce-aveam planificat. Nu erau obișnuiți cu mine astfel. Eram genul care mergea la muncă indiferent ce se întâmpla. Mort, copt, eram la cabinet.

Mi-am măsurat radiestezic. Trebuia să plec. Am redeschis harta și-am început să mă uit. Nu știam de ce merg. Apoi am căutat să văd lungimea traseului, dar n-am găsit-o. Era însă mare, judecând după mărimea pătrătelelor grilei de pe hartă, fiecare a o sută de kilometri. Parcă 500 și ceva, din câte reținusem de la C.. Pe jos!

„O să fie vesel”, am gândit. Mai mult ca sigur c-aveam să fac bășici la picioare și infecții, pe de-asupra. O pătișem și-n armată. Stătusem o lună în papuci și-mi făcuseră fundul varză de la injecțiile cu penicilină, și asta doar după vreo două-trei marșuri de 16 km, prin Sibiu, spre poligonul de tragere.

Erau și părți bune. Aveam să sublimez mulți dintre Demonii învinși, urma să-mi crească tonusul muscular și nu în ultimul

rând puteam să mă rup de un trecut care-mi suflă încă în ceafă. Și poate să mă vindec de tot ce fusese în trecutul meu.

Până la urmă, nu mă obliga nimeni să merg tot drumul, puteam să mă opresc oricând și să iau taxiul până în primul oraș mare, apoi să merg cu o mașină închiriată la Santiago de Compostela! *Io* voiam doar să evadez de acasă!

Și cu C. ce-aveam să fac? Păi, era foarte simplu. Putea să accepte să mergem împreună sau nu. Dacă nu-și dorea asta, lucrurile dintre noi erau ca și rezolvate. Însemna că nu eram compatibili. Puteam să ne despărțim oricând pe drum sau puteam să-l terminăm împreună. Oricum ar fi fost, eram căstigați. Experiența asta avea fie să ne unească, fie să scoată la suprafață toată Umbra noastră și să ne rupă. Ce sens avea să mai pierdem ani de zile ca să descorezim că nu aveam nimic în comun?

C. nu prea avea habar de ceea ce făceam. Fusesese la conferințe, văzuse emisiuni, dar nu avea experiență cursurilor și seminariilor mele. Era clar că urma să depășim registrul discuțiilor obișnuite. Nu știam dacă avea să înțeleagă tot din ce-aveam să-i spun. Putea să mă credă nebun, dar mai bine acum, decât mai târziu.

Interesant era că mă lăsa Dumnezeu să plec pe Camino. Când am vrut s-o las mai moale și i-am spus că nu mai pot, mi-a răspuns scurt: „Știu, Dragoș, dar nu am pe cine să trimit în țară, în locul tău!” Și continuasem cu plecările week-end de week-end. Acum se părea că era important să merg.

Mă gândeam să-i fac o surpriză și să mă vadă în aeroport, dar cred că fi fost prea mult. Îmi repetase de prea multe ori că era Camino-ul ei și că urma să-l facă singură, că refuzase ofertele prietenilor. Era clar că n-ar fi fost cea mai bună surpriză pe care să i-o fac. I-am format numărul:

- Alo? i-am auzit vocea.
- Bună, ce faci?
- Lucram la niște dosare, tu?

- M-am gândit să-ți fac o surpriză, dar cred că e prea mult să te trezești cu mine acolo, aşa că am ajuns la concluzia că e mai bine să-ți spun...

Am făcut o pauză mai lungă.

- Hai, uișește-mă! mi-a răspuns râzând.

- Mi-am luat liber o lună de zile de la muncă...

S-a făcut liniște. Nu spunea nimic. Încă nu compila.

- Plec pe Camino... sămbătă.

- Ești nebun! A sărit ea uimită.

- Fii atentă, m-am gândit și n-am de gând să te încurc. Mergem separat, fiecare cu drumul lui. Nu depindem unul de celălalt și nu ne încurcăm unul pe altul.

- Ce-ți veni? Ziceai că nu înțelegi de ce merg oamenii acolo și că n-ai face niciodată asta.

- Hmm... A fost ciudat. Astăzi nu eram atent deloc la pacienți... Am aflat că-a mai plecat o cursantă de-a mea pe Camino del Nord. Pleci și tu, aşa că-am dat o căutare pe Google, să văd ce e cu Camino ăsta francez. Iar când am deschis harta și-am văzut imaginile, mi-s-a deschis sufletul și m-am văzut acolo... Apoi m-am gândit că aşa n-o să mai stai cu gândul că cine știe ce voi face *io* aici, acasă... Nu mă mai pot concentra la munca mea, în plus am avut o ieșire de care nu sunt prea mândru, aseară, la seminar. Înseamnă că sunt depășit de tot ce vine negativ pe mine, iar pe scala stresului sunt la 90 și-un pic din sută!

C. nu spunea nimic.

- Haide, zi ceva!

Pe undeva o simțeam liniștită c-aveam să merg și *io*, pe de altă parte simțeam că o deranja. Era că și cum i-aș fi luat ceva numai al ei.

- Nu știu de ce mă trimite Dumnezeu acolo, o să văd.

- Bine. Și dacă zice că nu vreau?

- E dreptul tău. Doar că mi-am luat deja bilet de avion...

- Tu chiar vorbești serios?

– Da, sămbătă plec pe Camino. Nu mă-ntreba de ce. Știu că nu sunt pregătit pentru asta, fizic sunt varză, nu știu nimic despre drum și psihic nu sunt motivat să-l fac. M-am gândit și la noi. O experiență ca asta ori ne va suda, ori ne va face să ne vedem fiecare de drumul lui. Și ce rost are să ne mai pierdem vremea într-o relație, doar ca să descoperim că nu ne potrivim? Dacă stăm acolo 30 de zile, 24 din 24, nas în nas, o să putem să ne cunoaștem destul de bine ca să vedem dacă mergem mai departe sau nu. Acolo o să ne iasă la suprafață Umbra fiecăruia dintre noi și va trebui să aflăm dacă la nivelul acela ne înțelegem. Un om este cu-adăvărat autentic în întuneric. Și-atunci trebuie să-mi cunoști Umbra, să vezi dacă mă iubești și *io* pe tine, evident. Sinele nostru va fi unit cu Umbra lui. Pe Camino ești treizeci de zile tu cu Umbra ta și *io* cu Umbra mea. Ești tu cu defectele tale, cu iluziile, superstițiile, schemele, atașamentele, frustrările, fricile, angoasele, neierăurile și *io* cu-ale mele. O să fim precum în turnul de la Biertan din Sibiu, unde cuplurile care voiau să se despartă erau închise 8 zile împreună. Mâncau dintr-o farfurie, cu o furculiță, o lingură, beau dintr-un singur pahar și aveau un pat îngust în care să doarmă. Cam aşa o să fim și noi... am supralicitat.

– Da, e-adăvărat. Deci, fiecare cu Camino-ul lui, și dacă nu, ne revedem la aeroport?

- Deal!
- Auzi, dar tu ai echipament?
- Nimic.
- O să-ți trimit pe e-mail lista cu ce ai nevoie.
- K. Te pup, femeie!
- Te pup și eu.

Respect pentru oameni și carti

– Da, sămbătă plec pe Camino. Nu mă-ntreba de ce. Știu că nu sunt pregătit pentru asta, fizic sunt varză, nu știu nimic despre drum și psihic nu sunt motivat să-l fac. M-am gândit și la noi. O experiență ca asta ori ne va suda, ori ne va face să ne vedem fiecare de drumul lui. Și ce rost are să ne mai pierdem vremea într-o relație, doar ca să descoperim că nu ne potrivim? Dacă stăm acolo 30 de zile, 24 din 24, nas în nas, o să putem să ne cunoaștem destul de bine ca să vedem dacă mergem mai departe sau nu. Acolo o să ne iasă la suprafață Umbra fiecăruia dintre noi și va trebui să aflăm dacă la nivelul acela ne înțelegem. Un om este cu-adăvărat autentic în întuneric. Și-atunci trebuie să-mi cunoști Umbra, să vezi dacă mă iubești și *io* pe tine, evident. Sinele nostru va fi unit cu Umbra lui. Pe Camino ești treizeci de zile tu cu Umbra ta și *io* cu Umbra mea. Ești tu cu defectele tale, cu iluziile, superstițiile, schemele, atașamentele, frustrările, fricile, angoasele, neierăurile și *io* cu-ale mele. O să fim precum în turnul de la Biertan din Sibiu, unde cuplurile care voiau să se despartă erau închise 8 zile împreună. Mâncau dintr-o farfurie, cu o furculiță, o lingură, beau dintr-un singur pahar și aveau un pat îngust în care să doarmă. Cam aşa o să fim și noi... am supralicitat.

– Da, e-adăvărat. Deci, fiecare cu Camino-ul lui, și dacă nu, ne revedem la aeroport?

- Deal!
- Auzi, dar tu ai echipament?
- Nimic.
- O să-ți trimit pe e-mail lista cu ce ai nevoie.
- K. Te pup, femeie!
- Te pup și eu.

ZIUA I

Sâmbătă, 7 iulie. Saint-Jean-Pied-de-Port

Așteptam la îmbarcare. Eram comici aşa, îmbrăcați de munte, cu bocanci scurți, pălării cu boruri late și rucsaci în spate. C. suferea din cauza asta, că nu arăta atât de bine. Ca fetele.

Rezolvasem cu echipamentul în câteva zile, într-o cursă nebună. Îmi luasem cea mai mare parte din lucrurile necesare din Decathlon. Doar tricourile, două cu mâncă scurtă și unul cu mâncă lungă și șosetele din merinos, o lână specială, le luasem de la Himalaya. Nu mă puteam abține să nu râd când mă uitam la ea.

– Trebuia să mă vezi tu în halul ăsta!

– Păi de-asta m-am și gândit să vin. Să trecem mai repede peste toate astea. Dacă rezistăm, OK, dacă nu... asta e. Îți dai seama că, dacă o să te iubesc aşa, năsală, o să te iubesc toată viața, chiar și când vei fi babă.

– Am trecut cam repede peste ele. Prea repede... Iar tu vei fi moș înaintea mea.

– Și te deranjează?

– Nu. Mă uimește cum s-au petrecut lucrurile. Eu nu sunt aşa. N-am încredere în oameni. Îmi trebuie timp să mă apropii de ei, de un bărbat. Eu nu sar aşa de repede în pat...

– Asta e de-aia, genul: *io* n-am înghițit niciodată!

– Nu sunt ipocrită și n-am de ce să mint. Dacă-mi place, o fac. Totuși, nu înțeleg de ce am încredere în tine. Rațiunea e total

împotriva și totuși în mine, în sufletul meu, e liniște. Ești tot ceea ce nu mi-am dorit de la un bărbat!

– Sărut-mâna! Ești o drăguță!

– Păi, așa și este. Îmi doream un bărbat care să nu fumeze, tu fumezi, care să nu sforăie, care să fie puțin mai înalt decât mine, să nu fie din alt oraș... În niciun caz să nu fie curvar, ca tine!

– Nu cred că termenul de curvar mi se potrivește.

– Să aibă o groază de femei în jurul lui și să se culce cu ele...

– Și ce ai fi vrut, s-o fac singur?

– Eu, una, decât să mă-ncurc aiurea, prefer să mă rezolv singură.

– Auzi, măi femeia lui Dumnezeu, *io* am vorbit despre spiritualitate în pat mai mult decât în cursuri și conferințe! Dincolo de sex, *io* am folosit pretextul asta să le învăț ce știi.

– Foarte bine ai făcut! Doar că eu nu-mi doream un partener aşa, ca tine, cu multe variante în orice moment!

– Astă însă nu te-a împiedicat să-ți placă, nu?

– Deloc. Ba chiar a fost foarte frumos!

– Ce, voiai unul care să nu știe ce să-ți facă?

– Te înșeli, ultimul meu iubit era cu mai mult de zece ani mai mic și se pricepea foarte bine. Nu subestima generația din ziua de astăzi!

Am înghițit gălușca și n-am mai zis nimic.

– Se pare însă că asta e lecția mea și n-am decât să mă obișnuiesc. Ce e mai ciudat, nu am nici o senzație de apartenență. Nu te simt al meu deloc...

– E foarte bine. Până la urmă, nimeni nu aparține nimănui, nici tu mie, nici *io* ţie.

Începea îmbarcare. Am așteptat ca lumea să se-așeze la coadă și să treacă de punctul de control. Când au mai rămas câteva persoane, ne-am dus și noi.

Am ocupat locurile în avion. Încă nu ne era somn.

De mâină, pe Camino

– Hai să vedem cum facem programul de astăzi.

– Păsărică, tu știi. Până mă prind cum merge treaba, mă bazez pe ce știi tu.

– Îți spun ce-am aflat de la cei care-au mai fost. Mai știi că m-am văzut cu tipul care s-a întors de pe Camino. Schimbăm avionul la Bruxelles și ajungem la Biarritz. De acolo luăm autobuz spre Saint-Jean-Pied-de-Port. Acolo rămânem în seara astă și plecăm pe Camino mâine dimineață.

– Bine, așa facem.

– Stai să-ți arăt ceva.

Am băgat mâna în borsetă și-am scos medalionul.

– Este sfântul Anton de Padova. L-am primit de la o fată care vine la cursurile mele și face bijuterii. Mi-a spus că-l avea pe bordul de la mașină și c-a simțit să mi-l dea. Îl are de la bunica ei.

Am văzut-o pe C. făcând ochii mari, apoi și-a luat borseta și dintre acte a scos o icoană. Era tot a sfântului Anton.

– Am primit-o de la o colegă de muncă. Mi-a spus că nu știe de ce, dar a simțit că trebuia să mi-o dea.

– Drăguț. Înseamnă că ne ia sub aripa lui. Pe mine, Sfântul Anton m-a ajutat de multe ori. Știi de câte ori am făcut mișto de el că are valori mici și nu s-a supărat? Nu înțelegeam că nu era vinovat de asta și că i se pusește frână, ca să nu urce mai sus de unde era.

– De ce râdeai de el?

– Păi, valorile lui erau de Cer 6. Și mi se părea ciudat că era considerat sfânt, cu valori atât de mici. Am elevi cu valori mai mari decât el!

– Și totuși oamenii îl iubesc.

– Da, e-adesea. E normal, pentru că este foarte bun, dar nu înțelegeam de ce avea valorile astea până când am descoperit că Biserica pune frână sfintilor.

– Biserica Catolică? m-a întrebat mirată.

– Nu, biserica de dincolo, Biserica Cerească. E o concurență, cumva, care face ca cei de dincolo să pună frână celor de-aici, astfel ca să nu se ridice mai sus decât ei. Adică expresia „până la Dumnezeu, te mănâncă sfinții” este reală. Am realizat că cineva sau un grup pune frână celorlalți, astfel ca nu cumva să se urce deasupra lor. Și că mai este o legătură și între cei din Biserica de Sus și cei din Biserica de Jos, care fac asta. De exemplu, știi că sunt oameni ai Bisericii Ortodoxe care s-au dus și-au făcut tot ce-au putut ca să închidă poarta spre cer de la mormântul părintelui Arsenie Boca?

– Ei, na!

– Da. Eram la raliu, la Deva. Am simțit că trebuia să merg acolo și-am plecat cu mașina de antrenament la Prislop. Era hramul mănăstirii, cred, oricum era o sărbătoare mare, pentru că altarul era făcut afară și-o mulțime de oameni, aşa cum nu mai văzusem vreodată, se îngheșua acolo, în fața lui. Am ajuns cu Subaru până unde se face stânga, în jos, spre mănăstire. Acolo era un polițist cum nu mai văzusem vreodată, un polițist cu barbă, care dirija circulația. Ne-a pus să lăsăm mașina într-un loc amenajat. Am plecat pe jos, spre mănăstire. Copilotul meu a rămas în mașină. Slujba nu începușe. Preoții se plimbau de colo-colo. Am urcat repede drumul spre mormânt. Nu emitea lumină deloc. Portalul era închis și nu-nțelegeam de ce. M-am uitat în cronica Akasha, să văd. Un preot, pe care l-am și recunoscut, turna ceva în jurul mormântului. Ai fi zis că udă florile.

„Ce face?” am întrebat.

„Toarnă urină!”, mi-a venit răspunsul. Arsenie Boca îi încurca atât de mult pe cei de la Patriarhie, încât nu se dădeau în lături de la nimic ca să-i opreasă ascensiunea spirituală. Îi supără că, pe undeva, oamenii îl slăveau mai mult ca pe Iisus. Și cel mai rău îi deranja faptul că avea să devină arhistrateg al României.

„De ce nu le-a dezlegat părintele?” m-am întrebat.

„Nu știi cum!” a venit răspunsul părintelui.

De mâna, pe Camino

„Nici io!” am gândit. „Până la urmă urina, ca orice lichid sau lucru material, e făcută tot din particule. Dacă dislocăm fiecare particulă în parte, începem să curățăm, și-o dată deschisă poarta, lumina face restul. Vedem dacă merge.”

Am deschis sursa de lumină și-am început să curăț, începând de sub crucea de lemn de la căpătâiul părintelui. Încet, particulele de urină s-au depărtat, lăsând să se deschidă Poarta spre Cer. Curând, șuvoiul de lumină era atât de puternic, că spulberă mizeria celor care încercaseră să-nchidă lumina Sfântului Ardealului.

Am plecat de lângă mormânt și-am urcat panta înapoi. Copilotul meu aștepta în mașină.

– Gata, s-a rezolvat? Așa repede? m-a întrebat polițistul, care semăna mai degrabă cu Moș Crăciun.

– Rapid și eficient! am spus râzând.

De departe se auzea cântarea preoților. Slujba începușe, iar io puteam să mă întorc la raliu.

Așa s-a întâmplat și cu Sfântul Anton de Padova. Cineva i-a pus capac, să nu poată urca mai sus. Nu știi cine, dar acum știi că a urcat la locul lui.

Am rămas tăcuți, apoi, ca și când s-ar fi gândit cu mult mai departe spre perioada următoare, C. a spus:

– Simt că acest Camino va schimba radical viața mea. Și pe mine.

Am împărțit taxiul de la aeroport până la stația de autobuz cu o femeie de vîrsta mea. Mergea și ea pe Camino și nu era la prima călătorie spre Santiago de Compostela.

Drumul până la Saint-Jean-Pied-de-Port era superb. Asta era partea frumoasă a călătoriei cu autocarele și de-asta-mi plăcea să merg cu ele. Spre deosebire de autoturisme, autocarele au locurile poziționate destul de sus, încât poți să vezi peisajul până departe. Și Franța era oricum o țară frumoasă. C. era în extaz. Stătea lipită de mine și privea ca un copil pe geam, ca să vadă tot.